

EXAMENVREES

's Morgens elf uur.

Het koude zweet brak me uit toen ik naar mijn examenopgaven keek.

Overall om me heen zaten honderden andere nerveuze kinderen volkomen overgeleverd aan de genade van deze test.

Als pinguïns die op een drijvende ijsschots zitten en er niet af kunnen.

De Examinatoren stonden voorin de zaal met hun camera ogen die de hele zaal bestreken, klaar om iedereen op zijn nek te springen die zijn nek maar uitstak of te vaak met zijn ogen knipperde.

We konden ons niet bewegen, we konden niet praten, we konden niet denken. We konden alleen die gevoelens binnenhouden.

En toen gebeurde het.

Ik begon een laag, bekend gerommel te voelen diep in mijn darmen.

Weet je, ik word altijd vreselijk winderig als ik zenuwachtig ben. En over deze test was ik zenuwachtig plus.

Binnen in me zat een gasbel zo groot als een strandbal die met geweld naar buiten wilde. Hij bonsde met een zware vastbesloten vuist op mijn achterdeur.

Oh, ik probeerde hem te onderdrukken, maar hij begon uit te zetten. De druk was ongelofelijk.

Het kwam zo ver dat ik mijn been niet durfde te bewegen uit angst dat mijn achterdeur open zou springen.

En stil dat het was!

O, wat was het stil!

Niks om het komende lawaai te camoufleren. Niks dat me de kans gaf iets van de druk los te laten.

En toen, zonder waarschuwing, drong de gasbel zich naar voren en knalde uit me met een oorverdovende donderslag.

Met zo'n kracht dat ik van mijn stoel getild werd. Dat werd gevolgd door het geluid van drie honderd en twaalf nekken die zich omdraaiden om naar de bron van deze oorverdovende ontploffing te kijken.

In hun poging hun lachen in te houden veranderden de gezichten van mijn medescholieren in goedkope Halloween maskers.

Maar ik kon er niets aan doen ik was gewoon zenuwachtig.